

Ала 90 години следъ смъртъта на Симеона България била злочеста да подпадне подъ властѣта на Византия. Тогава тя нѣмала своя войска да се пази отъ чужди народи. Откъмъ Дунава нападали разни скитнишки племена: печенеги, кумани, узи, или огузи и други. Тѣ сполучвали да минатъ Дунава и се поселвали въ Мала Скития между българитѣ. Но като не били работливи, скитницитѣ се прѣскали за грабежъ по цѣлия Балканъ и отслабвали, а българитѣ винаги запазвали земята си, която обработвали съ трудъ и постоянство. Наистина, нѣкои скитници, между които власи, които дошли отъ Трансилванскитѣ планини, заедно съ кумани, узи и печенегитѣ, се застоявали между българитѣ, но винаги били малцинство, прости и езичници, та не могли да взематъ връхъ надъ християнитѣ — грамотни българи. Нѣщо повече, власи и кумански боляри приели отъ българитѣ християнската вѣра, българското четмо и писмо.

Тѣй вървѣла работата до освобождението на България отъ Византия. Асеновци били принудени да наематъ помощници кумани и власи отъ трансилванскитѣ планини. Влашко тогава било населено съ кумани и се наричало *Кумания*. Мала Скития била освободена отъ Византия, както и другитѣ български земи. Оттогава до идването на турцитѣ (210 години), този български край, покрай Дунава и Черно море, билъ винаги населенъ съ българи, които имали книга, църкви и манастири славянобългарски. Отъ тѣхъ се ползували власитѣ и куманитѣ, защото тѣ нѣмали своя книжнина.

Въ 1242 г. въ Влашко нахлули татаритѣ и съсипали куманската държава. Татаритѣ нападали и на България презъ второто българско царство, но за добра честь, не се заселили въ нашата земя. Въ бъркотиитѣ, които направили татаритѣ, единъ влашки князь, на име *Раду*, се възползувалъ и основалъ, около 1300 година, княжество въ *Влахия*. Шестдесетъ години по-късно